

Hứng những giọt nước mắt em tôi

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Những thiên thần ngồi trên cán chổi”)

Anh không giữ được lời hứa sẽ chờ em cả đời, anh không thay thế được vị trí của người đó trong lòng em. Nếu có kiếp sau, anh vẫn sẽ chờ đến lúc em đồng ý lời cầu hôn của anh

Cô lớn lên trong một gia đình chỉ có mẹ và em trai, bố đi bộ đội rồi hy sinh trong chiến trường, những đau thương và mất mát hằn lên trên ngôi nhà cũ kỹ của mẹ con cô những vết không thể xóa mờ bởi thời gian.

Năm cô lên mười bốn tuổi, ai cũng thích cô bởi cô bé xinh xắn hiền và ngoan, cái thị trấn nhỏ với những con người lao động nghèo nuôi cô lớn, một cô gái mang trái tim lạnh thẳm những thương yêu. Những đêm trăng sáng, mẹ con cô thường ngồi trước hiên nhà nhìn lên bầu trời cao vợi vợi, hướng về một nơi nào đó thật xa xăm. Những lúc ấy mẹ thường bảo:

- Những người yêu nhau khi ngắm trăng sẽ thấy dáng hình người thương ở đó. Vì khi ấy hai trái tim sẽ cùng hướng về một điểm sáng trên bầu trời.

Sau câu nói ấy, ánh mắt bà lại thả đến một nơi nào đó rất xa xôi... nơi mà bố cô không thể một lần trở về. Những đêm không trăng mẹ thường lấy tấm hình cũ chụp thời hai người yêu nhau ra xem, ánh đèn vàng hiu hắt như cuộc đời mẹ còn lắm những nhọc nhằn bên trang giáo án thắm sang cô.

Những đêm hè thanh vắng...

Khi cô mười sáu, những anh chàng cùng lớp hay gửi những bức thư lem nhem tình cảm màu mực tím đến cô. Thật sự khi đó cô chẳng dám mở lòng với ai, phần vì cô ngây dại trước tình yêu, phần vì hoàn cảnh nhà mình nghèo khó, yêu đương lại chỉ làm sao nhãng việc học. Cho đến một ngày kia, cô gặp anh. Ấn tượng đầu ở cô về anh không nhiều, dáng vẻ thư sinh, áo sơ mi trắng, cặp kính cận, theo một gu cổ điển như bao nam sinh bình thường khác. Anh là học trò của mẹ, trên cô hai lớp và hay nán lại ở nhà cô sau những giờ học để giúp bà sửa điện đèn trong nhà, hoặc đôi lần chỉ là ngồi để nghe bà chia sẻ

về chuyện trường, chuyện lớp. Mẹ cô rất quý anh, nhiều lúc bà còn giữ anh ở lại ăn cơm cùng mẹ con cô. Vài lần cô có ngắm anh từ xa, cô thích cái dáng vẻ tập trung vào một việc gì đó ở anh, thích cái cách anh gãi gãi đầu mỗi lần cô đưa cho anh cốc chè sen mát lịm, ngây ngô nói :“Cảm ơn em”. Lúc ấy cô chỉ nheo mắt cười rồi “Dạ”, lấp lánh chiếc răng khểnh trông duyên duyên.

Cứ thế cho đến một ngày, vụn nguyện trên kệ sách của cô một lá thư nho nhỏ từ anh với dòng chữ nắn nót: “Tôi yêu em” thì trái tim cô mới khe khẽ báo hiệu một nhịp yêu thương lạ. Mẹ cô biết chỉ cười chứ không hề ngăn cản, còn bảo với cô:

- Bảo Phong nó là một đứa rất tốt, hai đứa mày ráng học đi sau này ra trường mẹ cho cưới

- Mẹ này... đã là gì đâu mà, chưa chắc anh ấy đã muốn cưới con – Mặt cô đỏ ửng, ngượng ngùng

Anh vẫn đều đều tới nhà cô, kì thi Đại học sắp đến anh tất bật bên chồng bài vở cùng bạn bè mà chẳng còn thói quen trộm nhìn cô như trước. Có một chút giận dỗi nhưng cô vẫn yêu sự tập trung ấy ở anh, nhớ mỗi lần bắt gặp ánh mắt của cô anh lại vội vào cúi xuống trang sách trông thật dễ thương, cô chỉ mỉm cười chứ không nói gì. Trước kì thi Đại Học một tuần, anh chuẩn bị hành lý ra Hà Nội xong là vội vàng đến nhà cô ngay, trước thì vẫn là gặp “cô giáo” để nói đến việc thi cử, sau là xin bác cho anh dẫn Hạ Thu đi... hò hẹn. Bà cũng gần gật cho anh dắt cô đi, đặt bàn tay mình trong lòng bàn tay anh, không chỉ là phút ngại ngùng bờ ngõ mà còn là những ấm áp đang dần lan tỏa.

Anh dắt cô đến bến cảng, từng chiếc thuyền chở hàng như những con sóng nhấp nhô bắt đầu chuyến hành trình dài ra biển. Ngồi trên các thùng hàng ở bến, anh kể cô nghe về bố anh, người cũng đang ngày đêm lênh đèn trên những con sóng để nuôi nấng mẹ con anh. Anh nói và gió, về biển, về những bản tình ca và rồi hát cho cô nghe, giai điệu êm ả như mối tình của họ vang khắp bến chiều:

“Có người, hẹn tôi tới chân trời
Biển xưa lắng nghe, trắng xóa nỗi niềm, biển
không lên tiếng...”

Và rồi anh xiết tay cô khe khẽ, hôn thật sâu vào làn tóc cô, những sợi bay bay nhẹ nhẹ như sợi nắng buổi hoàng hôn có hương hoa Muguet. Cảm giác âm ấm từ hơi thở của anh, một nụ hôn anh gửi trên tóc, thật sâu chứ không phải là cái hôn môi chớp nhoáng. Cô tựa vào vai anh, xa xa là ánh dương ấm áp...

Nhưng cuộc đời mấy ai suôn sẻ, như những hạt cát biển bị nhốt trong chiếc đồng hồ rồi mặc cho tay người xoay tròn đo thời gian. Hai năm sau đó mẹ anh tìm đến nhà cô, đúng ngày mà cô đậu đại học và chuẩn bị ra Hà Nội như anh năm nào. Một người phụ nữ trung niên với gương mặt nghiêm khắc lạnh lùng, ánh mắt bà như ngầm bảo cô rằng: “Không dễ để làm con dâu tương lai nhà này đâu!” Lần đầu thấy mẹ anh, là lần đầu tiên cô cảm thấy một áp lực đè nặng trên ngực mình hơn bất kì nỗi lo lắng nào cô từng trải qua. Cô sợ. Bà từ tốn ngồi đối diện mẹ cô và đặt hộp bánh lên bàn, với giọng nói gia trưởng, bà bảo:

- Tôi cảm ơn Bà Giáo trước giờ đã dìu dắt Bảo Phong nhà tôi, cả nó và tôi đều kính trọng bà. Nhưng, nhà tôi theo Thiên Chúa còn Hạ Thu nhà Bà Giáo đây thì là người ngoại đạo, cả ông nhà và tôi đều không đồng ý cho chúng nó yêu nhau. Thôi thì Hạ Thu nhà bà nên nếp, xinh xắn thì chẳng lẽ không tìm được một người xứng hơn Bảo Phong hay sao. Tôi tỏ ý mình như vậy, mong bà và cháu Hạ Thu hiểu cho

- Nhưng thưa bà, tôi nghĩ chuyện kết hôn khác tôn giáo bây giờ chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Nếu chúng nó đến với nhau thì Hạ Thu có thể theo đạo nhà bà mà

- Không! Tôi nhất quyết là không đấy – Bà gằn giọng – Tôi sẽ không thay đổi ý kiến hay đôi co gì thêm, nhà tôi cũng đã sắp xếp cho Bảo Phong cưới một người khác rồi, nhất định không phải là Hạ Thu. Chào bà!

Nói rồi bà lập tức quay đi và tiến một mạch ra cửa, mỗi nặng trong lòng cô bỗng vỡ tan, từng mảnh đâm xé lòng. Mẹ cô xót xa nhìn con gái, đôi mắt cô ráo hoảnh không một giọt nước, chỉ còn nỗi bần thần chiếm ngự.

Cô vẫn trả lời điện thoại của anh, chẳng nhắc gì đến buổi gặp mặt mẹ anh vài ngày trước. Chỉ khi cúp máy, cô mới thả trôi một tiếng thở dài. Ngày mai, cô sẽ ra Hà Nội...

Hà Nội đón cô vào một ngày mưa tầm tã, tràn ngập nỗi nhớ về anh. Cô tìm đến chỗ làm của anh trên con đường rợp màu bằng lăng tím. Ngay khi thấy dáng hình quen thuộc, cô đã sà vào lòng anh, dụi tóc vào mũi anh cho những nhớ nhung lan tỏa. Anh phì cười vuốt mái tóc người yêu nhưng chẳng biết gì về nỗi sợ hãi cô đang mang trong lòng.

Ba ngày trước...

Em trai cô bị bắt cóc. Kèm theo một lá thư vồn vện những lời răn đe:

“Cô có hai ngày để nói chia tay Bảo Phong và rời xa con trai tôi. Nếu không, em trai cô sẽ không bao giờ trở về nữa”

Hôm ấy, mẹ cô đã khóc hết nước mắt. Lòng cô đau nhói nhưng đôi mắt vẫn nhất quyết không hề rơi một giọt nào.

Tối, anh dẫn cô dạo bờ Hồ Gươm để ôn lại những kỉ niệm, cô ngẩng nhìn đôi mắt anh thật lâu như muốn gom tất cả về anh thật sâu trong kí ức của mình, đến nỗi anh phải véo mũi cô và bảo:

- - Nhớ anh lắm à? Sao nhìn anh ghê thế? – Anh mỉm cười tinh nghịch

- - Ủ! Em nhớ anh! – Nói rồi cô hôn nhẹ lên môi anh thật nhanh

Anh kéo cô vào lòng, hít thật sâu vào tóc cô, ấm áp...

Anh đưa cô về tận căn nhà nhỏ cô vừa thuê, trời đổ mưa nặng hạt, ánh đèn vàng rọi tỏ hai khuôn mặt chứa chan hạnh phúc. Anh lại hôn trên trán cô, vuốt lại mái tóc cho cô, sau khi dặn cô nhớ ngủ sớm rồi anh mới quay ra xe.

Nhìn bóng anh trong màn mưa chỉ mỗi chiếc ô và mặc cho những cơn gió thốc vào người, cô thấy xót, thấy thương, thấy như buông ra lần này thì anh sẽ đi mất, sẽ phải xa cô mãi mãi. Anh sắp đi. Sắp đi thật rồi. Cô chạy ào tới ôm anh từ phía sau, ôm thật chặt, gục đầu vào lưng anh như muốn cảm nhận nhịp tim từ anh, anh nắm lấy tay cô, xoay người lại và nhìn sâu vào mắt cô. Đôi mắt tĩnh lặng nhưng có hàng vạn tiếng gào thét sắp bùng nổ. Môi anh tìm đến môi cô. Ngọt ngào. Say đắm.

Khi anh tỉnh dậy thì thấy mình đang ở trên giường của cô, nhưng bên cạnh

anh chỉ là một khoảng trống thênh thang, kèm theo bức thư cô gửi:

“Bảo Phong

Cảm ơn anh, cảm ơn tình yêu của anh, cảm ơn tất cả những quan tâm, chăm sóc anh đã dành cho em suốt mấy năm qua. Em yêu anh nhưng em không thể bên anh được, em chợt nhận ra thế giới của anh và em là khác biệt. Mình chia tay nhé! Hãy tìm một ai đó tốt hơn em có thể mang lại hạnh phúc cho anh... Quên em đi!...

Hạ Thu”

Anh chạy đi tìm cô, nhưng giờ đây cô chỉ như một cơn gió, ảo ảnh vẫy lấy anh nhưng không thể nào nắm bắt được. Cô đã rời vòng tay anh như thế, trong một đêm mưa gió mà anh đã nghĩ cô sẽ mãi mãi thuộc về mình. Nắm chặt lá thư trong tay, lòng anh đầy những tan hoang...

Ba năm sau...

Từ ngày cô đi, mọi lời nói của mẹ anh đều bỏ ngoài tai, cố chấp cãi lời bà khi ép buộc anh kết hôn với cháu của một người bác nào đấy.

Hà Nội rộng lớn quá hay sao mà những nỗ lực tìm kiếm cô của anh đều rơi vào vô vọng. Bởi, hai người dù đi cùng một con đường, nhưng nếu không ngoảnh lại thì sẽ không bao giờ thấy được nhau. Anh đâu biết rằng cô luôn dõi theo anh. Dối theo anh và trốn tránh anh, mặc cho những nỗi đau giằng xé tâm can của cả hai người.

Sau ba năm với những cố gắng trong công việc anh đã làm Giám đốc quản lý của một công ty lớn. Những đêm buồn anh hay lên sân thượng ngồi hát bản nhạc xưa cũ bên chiếc guitar, cũng là những bản nhạc mà anh đã từng hát khi bên cạnh cô, giờ đây chỉ còn lại một nỗi nhớ dai dẳng.

Ngày mai anh sẽ đi dự một buổi tiệc để ăn mừng thắng lợi của công ty trong dự án vừa rồi. Đồng nghiệp ai cũng xúm xít đưa người yêu rồi vợ con tới, anh cười nhạt cho hoàn cảnh của mình.

Bữa tiệc vừa mới bắt đầu, anh chẳng buồn đứng lên mà chỉ lặng im ngay một

góc nhấp ly rượu vang đỏ, nghe sự trống trải thấm vào người. Anh đưa mắt nhìn xung quanh và ngay lúc ấy tấm kính chắn thể giới của anh chợt vỡ tan, rượu vang đổ đầy trên thảm. Là cô. Là người anh yêu. Là bóng hình suốt ba năm nay anh tìm kiếm. Anh chạy tới và nắm vội cổ tay cô, dò một chút gì đó thân thuộc. Cô chỉ kịp nhìn anh với một ánh mắt bàng hoàng, sau đó là cả sự sững sờ rồi một nỗi buồn mênh mang

- - À! Đây là Hạ Thu, vợ tôi, hai người có quen nhau sao? – Gia Hoàng, cũng là tổng giám đốc của anh đang tươi cười tiến về phía cô, trên tay bế một đứa bé trông rất kháu khỉnh

- - À... Không. Em không quen anh ta – Cô nói nhưng cuối gằm ánh mắt

Họ bước đi, để anh đứng lại một mình, chênh vênh như vừa hứng chịu một sự sụp đổ cực kì lớn. Tàn tiệc, anh quyết tìm cô bằng được và may là anh đã thấy cô đang đứng ngay góc sân thượng một mình. Anh chạy tới, siết mạnh bờ vai cô, bao nhiêu hằn học lẫn yêu thương như muốn trút hết lên người cô:

- Em nói đi! Tại sao em lại rời bỏ tôi? Tại sao em lại nhẫn tâm đi tìm một hạnh phúc khác trong khi tôi đau khổ tìm kiếm em. Chẳng phải em yêu tôi sao? Em phản bội tôi, em chọn Gia Hoàng vì nó có danh vọng và tiền bạc hơn tôi phải không

- Không! Tôi không quen anh. Anh nhầm người rồi – Nói rồi cô chạy ào đi, giấu sau làn tóc một giọt nước mắt long lanh.

Gia Hoàng đón cô ra xe, chiếc xe bắt đầu chuyển bánh, cô nhìn anh sau lớp kính mờ mờ, hình bóng lẻ loi mà cô thương yêu đang nhạt nhòa dần... “Anh khờ quá. Đừng tìm em nữa...”

Một tuần sau. Cô nhận được thiệp cưới từ anh, Gia Hoàng đưa lại cho cô, mắt anh trầm ngâm không nói gì, chỉ lướt qua cô tiếng thở dài. Anh vuốt lại tóc của đứa bé cô đang ôm trong lòng, xiết chặt đôi bàn tay cô, anh nhỏ nhẹ:

- - Anh sẽ luôn bên cạnh em. Anh sẽ chờ...

- - Anh Hoàng... - Cô cố nén một tiếng thở dài

Ngón ngang trong lòng cô những đau nhói.

Ngày lễ cưới của anh, Bảo Phong, diễn ra ở nhà thờ lớn nhất thành phố. Lần đầu tiên cô bước vào nơi này, cô ngấm thật kĩ cái thế giới không-thuộc-về-mình, cái thế giới mà ngày xưa cô đã từng ước sẽ cùng anh sánh đôi bước vào làm Lễ. Nhưng bây giờ lại là chính mình đi ngấm nhìn hạnh phúc của anh, nhìn anh sánh đôi bên một người khác, không phải là cô. Tiếng chuông làm Lễ ngân vang, lòng cô ào ạt như bão nổi. Đúng là... thương để trêu người, thương để trêu người...

Cô ào chạy ra khỏi Nhà Thờ khi thấy anh bước ra, bản thân cô không thể đánh vật nổi đau này. Gia Hoàng chạy theo cô...

Một tháng sau đó, Gia Hoàng nói với cô chuyện mọi người đang bàn tán về Bảo Phong, rằng vợ mới cưới của anh không có khả năng sinh con được. Cô nghe tin đó mà lòng mình đau ngấm, cảm thấy những nặng nề đang đè nặng trên vai.

Cô rước mẹ lên Hà Nội, cô đã đề nghị mấy năm nay nhưng mẹ cô cứ nằng nặc đòi ở thị trấn để dạy học cho các em nhỏ nghèo khó không có điều kiện đến trường, từ ngày em trai cô đậu đại học rồi cũng ra Hà Nội thì nhà còn mỗi mình bà. Cô thương mẹ, bà là người tận tình có trái tim nhận hậu, cả đời hy sinh cho nghiệp dạy học, cô lo cho bà, nghĩ rằng nếu bà lên Hà Nội với cô thì sẽ dễ chăm sóc cho bà hơn, với lại tuổi già, ở gần con cái và trông cháu đã là niềm vui lớn lao rồi. Ngày cô đón mẹ lên, đưa con bé bỏng của cô hôn hờ sà ngay vào lòng bà ngoại, bà rưng rưng nước mắt. Mẹ hỏi cô về chuyện cũ năm nào, cô kể lại cho mẹ nghe với một gương mặt găng gượng nụ cười. Ấy thế mà khi quay đi cô lại khóc, lại ôm chầm lấy mẹ và nước nở nổi đau bao năm qua, mẹ ôm cô, những sương gió cuộc đời đã làm cho thân hình bà trở nên bạc màu, vậy mà vẫn đủ chỗ dựa cho đứa con yêu trong cơn bão giông. Tối ấy hai mẹ con thức trắng đêm và ôn lại những chuyện xưa cũ...

Hôm nay cô đến trường mẫu giáo rước con về, các cô giữ trẻ bảo đã có người đến đón rồi, cô cứ định ninh người đó là Gia Hoàng nhưng khi biết anh ở công ty cả ngày thì cô đã phát hoảng. Cô và mẹ lo lắng nên báo công an, còn Gia Hoàng thì cũng cuống cuống đi tìm khắp nơi.

Hai ngày sau, nhận được một bức thư hẹn gặp ở một ngọn đèo dốc, Gia

Hoàng đã lập tức lên đường mặc cho cô lo lắng ngăn cản. Bảo Phong tìm đến cô, không còn là cảm giác yêu thương, ánh mắt anh giờ đây hằn lên những tia giận dữ:

- - Cô sẽ không bao giờ tìm được con mình đâu, cô đã khiến tôi đau khổ thì cũng không bao giờ tôi để cô yên ổn mà hạnh phúc, nó sắp đến biên giới rồi. Còn Gia Hoàng chồng cô, gọi mà chia tay nó lần cuối đi, vì chiếc xe nó đi sẽ không bao giờ thẳng lại được trên đoạn đường đó

Cô nghe từng tiếng gằn của anh mà bàng hoàng như chính năm xưa cô đã nghe từ mẹ anh như thế. Cô gào lên trong nước mắt:

- - Trời ơi... Sao anh không hỏi mẹ anh đi! Anh không hỏi mẹ anh đi đã gây ra những gì cho tôi. Đứa bé đó là con anh, là con anh đó, anh sắp giết nó rồi. Gia Hoàng là người bạn thân của tôi, là người giúp tôi khi tôi sắp bước vào con đường cùng, anh cũng sắp giết chết anh ấy rồi, anh sắp giết chết anh ấy rồi...

Như con hàng ngàn nhát dao xé vào tim anh, chênh vênh đến nỗi anh không thể nào đứng vững. Tất cả mọi thứ anh đều nghe theo lời mẹ mà dẫn đến kết cục như thế này. Anh tin lời bà là năm xưa cô rời bỏ anh vì Gia Hoàng quyền thế và giàu có là thật, anh tin những đàm tiếu về anh và người vợ sắp cưới là từ cô và Gia Hoàng rồi sinh lòng căm phẫn, từ đó, anh trả thù. Cả cuộc đời anh sắp đặt trong tay bà chỉ có tiền bạc và danh vọng, rồi giờ đây, anh đang dần mất tất cả...

Công an tìm lại con cho cô nhờ em trai cô đã nhanh trí báo công an từ trước khi thấy bức thư đe dọa không hề nhắc đến tiền chuộc.

Xe Gia Hoàng va vào vách núi.

Hai ngày nữa, Bảo Phong sẽ vào tù, anh đã ra đầu thú

Cô cùng mẹ và Bảo Phong dắt con đến thăm Gia Hoàng, bác sĩ không thể cứu chữa cho anh... Nhìn gương mặt hiền lành của một người bạn thân thiết giờ trở nên nhợt nhạt, cô không thể nào cầm hai hàng nước mắt. Gia Hoàng nhìn cô xót xa, anh nói với hơi thở khó nhọc:

- Anh không giữ được lời hứa sẽ chờ em cả đời, anh không thay thế được vị trí của người đó trong lòng em. Nếu có kiếp sau, anh vẫn sẽ chờ đến lúc em đồng ý lời cầu hôn của anh

Anh mỉm cười sau câu nói ấy, cô lấy tay giữ lại tiếng nấc chực trào lên trong lòng, chân cô đứng không vững mà phải quỳ bên thành giường. Sau đó Gia Hoàng với tay về phía của Bảo Phong, với một ánh mắt không oán trách mà chỉ là sự nuối tiếc vô bờ:

- Thất bại ở một người con trai không phải là không thành công trong sự nghiệp hay không có danh vọng, mà là không bảo vệ được cho người mình yêu thương

Nói rồi tay anh buông lơ lửng trên thành giường, Gia Hoàng đã ra đi vĩnh viễn. Chỉ còn lại tiếng khóc như muốn hét lên của cô:

- - Anh Gia Hoàng... Anh Gia Hoàng... Anh Gia Hoàng

Đứa bé ào ra từ lòng bà ngoại, người cũng đang đứng không vững bởi màn mưa nước mắt, khóc thét: - Bố! Bố ơi bố! Bố đừng đi mà, bố hứa sau này sẽ đón mẹ con con về nhà mà, cả bà ngoại nữa. Mỗi ngày bố sẽ đưa con đi học, đưa mẹ đi làm. Bố đã hứa rồi mà, bố không giữ lời. Bố...

Rồi đứa bé lại chạy lại níu lấy áo Bảo Phong: - Chú trả lại bố cho cháu đi! Chú trả lại bố cho cháu đi! Chú là kẻ ác độc, chú hại chết bố cháu rồi, hại chết bố cháu rồi...

Trong lòng anh lúc này chỉ như một bức tường thành đổ vỡ.

Mọi thanh âm bây giờ chẳng khác nào những nhát dao đang cứa mạnh vào lòng. Đau. Anh nhìn đứa bé, con ruột anh, không thềm gọi anh một tiếng “bố”, ngày giờ phút này, nó hận anh biết bao nhiêu?

Anh vuốt mái tóc cho con. Nó xô anh ra. Gào khóc. Cô cũng chẳng buồn đến dỗ con.

Ngày Gia Hoàng mất là một ngày tồi tệ, nó phủ bóng đen lên khắp cuộc đời anh.

Mẹ Bảo Phong đến nhà cô, cô chỉ nhìn bà với một nỗi hận tột cùng, rất hận, cô gằn từng tiếng như những nỗi đau bao nhiêu năm nay đã dồn vọt lên cô:

- - Bà đã lấy hết tất cả những gì trong cuộc sống của tôi. Bà xem giết chết cháu của mình đó bà biết không? Bà cũng làm mẹ, tôi cũng làm mẹ nhưng cách yêu thương con của bà giờ đây đã hủy hoại cả cuộc đời của anh ấy. Bảo Phong vào tù rồi đó, Gia Hoàng chết rồi đó, bà vừa lòng chưa? Bà vừa lòng chưa?

Người phụ nữ ấy như sắp ngất đi. Và đó là lần đầu tiên, cô thấy bà ta khóc...

Tối hôm đó Bảo Phong tiễn cô cùng mẹ và con mình ra sân bay, cô đã quyết định ra nước ngoài để mãi mãi nhấn chìm những nỗi đau này. Hôm ấy trăng sáng vành vạnh trên bầu trời, soi tỏ hai con người vô tình gặp nhau rồi tạo nên hai chữ “số phận”. Cô đã không còn là một cô bé với những nghĩ suy êm dịu như trước nữa, giờ đây chỉ là những khổ đau, căm hờn, oán trách, tình yêu đắng cay đã cướp mất nụ cười của một cô gái, đau như ngàn mũi tên xuyên thấu tâm can.

- - Anh sẽ chờ em tha thứ - Bảo Phong đưa túi xách và nắm chặt bàn tay cô

Cô bước đi. Mẹ cô lướt qua anh, giữ chặt trên vai anh một niềm tin nào đó. Đứa bé con anh đang ngủ say trên tay bà, anh khẽ hôn nó, gửi gắm bao lời xin lỗi từ người bố tồi như anh.

Tiếng của Gia Hoàng giờ đây vang thật rõ trong tâm trí anh: “Thất bại ở một người con trai không phải là không thành công trong sự nghiệp hay không có danh vọng, mà là không bảo vệ được cho người mình yêu thương”

Xe bắt đầu chuyển bánh đưa họ ra sân bay...

Cô ngoái lại nhìn, mưa ào đến, như cơn mưa mà ba năm trước anh và cô ngập chìm trong tình yêu. Hình ảnh chàng trai thư sinh hôn lên tóc cô ngày nào trên bến cảng, ôm cô thật chặt trong một đêm Hà Nội lạnh giá bỗng nhòe đi trước mắt...

Một giọt long lanh rơi xuống... Vỡ tan tành...

Cat Picky